

Hieronder een **fragment**
uit het boek

**“De Twaalf Poorten van Prins Sirius –
De queeste naar het Ware Geluk”**

ISBN 978-90-75849-12-7

van

Christiane Beerlandt

U mag van deze tekst één exemplaar afdrukken voor persoonlijk gebruik.

*

De Tweede Poort

(...)

Plots was het alsof hij een ijs-koude emmer over zich heen kreeg.

De Prins bleef stokstijf staan... van angst. Hij keek in de twee begerige van vuur glinsterende oogjes van een grote hongerige Bosbeer die zich op zijn achterste poten recht tegenover de Prins had opgesteld. Hij was zeker tweemaal zo groot als de Prins en had zijn muil wagenwijd opengesperd, klaar om toe te happen. De Prins zat in de val... hij kon niet meer weg! In zijn blinde boosheid had hij de beer helemaal niet zien aankomen.

Angst snoerde hem de keel dicht.

In een flits ging het allemaal door hem heen... hoe hij ongeduldig geworden was en ondankbaar... en jaloers. En plotseling beseftte hij met heel zijn hart dat hij totaal verkeerd was geweest, dat hij was afgedwaald van de levensweg. Diep uit hem rees

eensklaps een oersterk blauw licht op dat zich tussen hem en de Bosbeer opstelde met daarin de verschijning van Isidora, de Blauwe Fee die tot hem sprak :

- “Als een ontevredene heb je bepaalde dingen willen verkrijgen in plaats van dankbaar en tevreden te zijn.

Hebzucht en ontevredenheid zijn handlangers van de dood, beste Prins. Het leven zelf ligt op de lijn van tevredenheid, van dankbaarheid om datgene wat er nu is. Wanneer je ontevreden bent om datgene wat nu niét is, om datgene wat je nu niét kan hebben, hoeft het je niet te verwonderen dat je zulke situaties als deze naar je toehaalt !

Leven, beste Prins, is blij zijn met jezelf, met alles wat in je zit, met jouw talenten... Leven is ZIJN... maar zodra je WIL HEBBEN en ontevreden bent om datgene wat je niet kan hebben zal het leven je niet meer steunen, want dan zit je op het pad van de dood...

Echter, ben je tevreden om jouw leven... dan kan je ook blij zijn om het geluk van een ander, om datgene wat een ander heeft of kan...”

En de Prins besepte dat deze liefdevolle, krachtige stem heel diep uit hemzelf opwelde, dat het zijn engelenkern was die hem smeekte om weer op het juiste Pad te komen.

Hij begreep... nu het welhaast te laat was...

Prins Sirius besepte, oog in oog met de Bosbeer die hem wou verslinden, dat hij eigenlijk heel blij mocht zijn dat hij leefde, dat hij bestond, dat hij ademde, en dat hij samen met de dieren in het bos, met de bloemen in het veld, met de andere wezens mocht samenleven op de mooie planeet Aarde. En hij besepte hoe blind en dom hij wel geweest was, hoe ondankbaar ten opzichte van het leven.

Alsof de Grote Beer dit besef gewaarwerd, liet hij plotseling de hand van de Prins die hij in zijn muil geklemd hield, los, draaide zich om en liet de Prins gewoon achter...

Met een diepe zucht van verlichting, zijn gemoed vol intense dankbaarheid, zette Prins Sirius zich neer op de bosgrond en keek toen naar zijn pijnlijk verwonde hand.

(...)